

Utdrag ur
Martin Tistedt
LUX AETERNA

VERTIGO FÖRLAG 2006

Det knakar i fogarna. Ödestimmen är ett påhitt. Jag halvligger fullt påpälsad i mitt patetiskt futtiga kyffe och känner min kropps stank omsluta mig som en hypervärldslig strålgans eller en anti-gloria. Jag fiser. Jag svettas och fryser. Tygblöjorna samlar avfall så gott de kan. Jag är gammal som gatan och inte alls vid god vigör för min ålder, tänderna är tappade, jag harklar klet, jag har väldigt ont. Fittans skrumpna russin vill jag inte ens tänka på.

Jag minns när jag ammade och bopparna var sprängsvullna som jättelika mjölmelon. Nu hänger de uttorrade påsarna ner i armhålorna som tomma testikel-pungar, ungarna har vuxit upp och lämnat mig liggande här som ett levande lik, nu är det äldste sonen som sköter gården tillsammans med sin familj. Jag vill bara dö. När jag var ung lovade jag mig själv att jag hellre skulle dö i förtid än långsamt förfalla i ålderdomens vidriga förruttnelse. Se på mig nu, det är äckligt! Äldste

2

sonen fick en stenhård örfil första gången jag såg honom runka under täcket, nu sätter han på sin snattertacka till kvinna så klatschandet och slafsandet ekar i huset. Jag smackar så motbjudande när jag äter att jag sedan länge fått maten till mitt rum. Och nu för tiden lämnar jag aldrig rummet över huvud taget.

Det är vinter och kallt som i helvetets nedersta krets här inne, jag ligger under en hög ruggiga filter och sunkiga fällar fulla av löss och spindelägg. Ute faller snön och jag får tårar i ögonen av sentimentalitet och längtan, jag vill inte vara gammal och grå, jag vill inte skita på mig, jag vill inte lukta kiss, jag vill kunna kasta snöboll, tårarna fryser till ispärlor. Alla mina barn kommer på besök med sina familjer, de samlas i mitt rum, mina barn och barnbarn och ett och annat barnbarnsbarn tittar på mig med avsky och skräck, småknattarna håller för näsan. Jag har verkligen förökat mig ordentligt, rummet blir helt packat med skrånande vuxna och snoriga ungar, jag hyser ingen kärlek, jag lever vidare genom mina barn och deras barn och deras barns barn osv, jag förökar mig exponentiellt, jag sprider mig som ohyra över trakten. Jag upprättar byar och fyller städer, jag odlar marken och idkar handel och det ena med det andra, jag parar mig och föder barn, mina hus fyller dalgångar och klättrar upp för bergssluttningar och trängs längs floder och havsstränder, nationsgränser fastställs.

Erövringstanken slår rot i mig, jag går på offensiven

3

och börjar föra krig på ett antal fronter. I bergen utspejar sig brutala småskärmytslingar dagligen, liken kastas ner i klyftor och raviner där vilddjuren och fåglarna rafsar åt sig, terrorattacker mot civila är vanliga, våldtäkt är ett populärt massförstörelsevapen samt även ofrivillig kastrering. I lågländerna organiseras våldet på ett mer överblickbart sätt, stora slag arrangeras, min nationalanda förstärks när jag ser mig slaktad och bespottad av fienden, gräsfält trampas ner till blodig lera, åkrar gödslas med människokött. Arméerna hamras mot varandra, slamrar och plongar som fruarna där hemma när de diskar, jag får hugg och slag, jag dör en ohygglig död, halvdöd trampas jag ner i blodet av stridande soldater, slag vinns och förloras, nationsgränserna flyttas fram och tillbaka och hit och dit.

Överallt där jag lyckas norpa åt mig lite mark flamar gerillakrig upp utan pardon, lokalbefolkningen får ingen mat. Som tur är för mig splittras snart upprorsmakarna i rivaliserande fraktioner, de är om möjligt ännu grymmare mot varandra än mot mig, jag håller andan, jag är som ett barn, fåglar tassar underliga kring mig, de kikar nyfiket på mig i ögonvrån. Skogarna knakar av tunga dystra steg. Vapen växer som svampar ur höstmullen. Larmrapporter om subversiva rörelser gör att jag tvingas utlösa ett utrotningskrig mot fiendens yngre intelligentia, mars lyser röd på himlen. Alla barn under ett år slaktas i förebyggande syfte.

På hemmafronten knorras det, stolar knäcks när jag sätter mig, okända växter med himmelsblå blommor växer i mina trädgårdar, vargavintrarna tär på krafterna, delar av armén ligger frusen i flodernas isar. Jag hostar blod i min bländvita näsduk. Mina tunna välvårdade fingrar döljer munnen.

Skuggorna ruva, metaller knirrar, dödsångesten ligger som tjock brandrök i köken, maten kallnar, jag får ingen efterrätt om jag inte äter upp. Fienderna bildar allianser och jag lider svidande förluster på slagfälten, interna utredningar pekar mot förräderi, svek, svågerpolitik och bristande kompetens. Nationalstatens kropp svettnas med sin usla kondition, det plufsiga grisansiktet lyser med ett vidrigt laxrosa sken i nationernas dunkla sängkammare. Jag blir besatt av att utsmycka huvudstaden, dyra pärlor importeras och placeras kring mina vackraste kvinnohalsar, en ny färggrann uniform designas.

Jag förlorar kriget på alla fronter, jag kapitulerar och blir ockuperad av grannlänternas hämndlystna militär, alla kvinnor våldtas offentligt, männens straff är att se på. Jag organiserar mig i motståndsrörelser men det går trögt, i flera hundra år är jag en lydstat, sommar och höst skördas det med skyhöga skatter till segrarna.

Lunken linkar vidare, i sänghalmen pippas det för fulla muggar och nya barn strömmar till, man måste ju ha en försörjare när man blir gammal. Gamlingarna längtar tillbaka, ungdomen har pompösa visioner om hur det skulle

bli om man återtog sin frihet, katedralerna folket tillsammans i endräkt skulle bygga, mina ögon ploppar nästan ut ur sina hålör av upphetsning. Jag gnisslar tänder om nätterna. Löjligt osannolika karriärdrommar läcker ut ur kroppen som blått näsblod över kudden.

Jag är ledsen, jag småler gråtmilt för att ingen ska oro sig för mig. Jag är konkurrenskraftig vad gäller vek flickaktighet trots att jag redan är giftasvuxen. När vintern kommer gnistrar landet av skönhet, jag leker snöbollskrig, jag runkar av min man under täcket medan barnen ligger och sussar i sängen bredvid, på sommaren runkar jag på utedasset. Jag ligger på mage i halmen och blir rumpknullad av drängen, jag suger på benen för att få i mig lite näring, drängen våldtar mig men jag vågar inte berätta för skammens skull, jag skulle bara få kicken, bara det inte blir någon befruktning i magen!

Rykten om en nära förestående apokalyps sprids men det är bara önsketänkande. Änkorna ger sig själva slafsiga gurkskjut och fantiserar om ockupationsmaktens stiliga officerare och deras vassa stålkukar. Stora mustascher blir högsta mode men stora bröst känns passé.

Ljuset tränger in i ögat. I skydd av mörkret rör sig tröga vidunder över mina marker, vargflockarna flockas kring gravfälten, havsvindarnas piskrapp snärtar mina bara skinkor. Det är underbart att supas sig full då och då. Jag kräks i sängen.

Allting har en ödslig underton, en ny rädsla sprids,

hårdare tag är tidens melodi. Sedlighetskraven skärps, flera vårar i rad drabbas jag av översvämningar som sopar bort hus och djur. Barnadödligheten stiger i taket, bajskorvar flyter brunsvarta i det snuskiga vattnet, jag gråter mig till sömns. Jag anhålls i min frånvaro. Jag bryter benet mitt ute i vildmarken.

Röda hund härjar som en löpeld och skördar sina offer. Könssjukdomar är vanligare i storstäderna än på landet, horornas knotttiga underliv luktar apa, de försöker dölja sina vårtor genom att låta bli att ansa köns håret. Sperma klimpar sig i det flottiga krullet. Jag försöker bryta min nedåtgående spiral och blir gravid med flit men allt blir ännu värre. Jag ligger sömlös och tänker på allt hemskt jag gjorde under kriget.